

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sžf/90/2014
Identifikačné číslo spisu: 6013201933
Dátum vydania rozhodnutia: 22.03.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Kováčová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:6013201933.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Kataríny Benczovej a JUDr. Jozefa Hargaša, v právnej veci žalobcu: TANO CONTO, s.r.o., IČO: 31 592 279, Podháj 57, Banská Bystrica, zastúpeného advokátkou JUDr. Ing. Lindou Kovandovou, LL.M., Ul. Janka Kráľa 1, Banská Bystrica, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100301/1/467907/2013/4989 zo 04. októbra 2013, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/345/2013-33 zo 04. júna 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/345/2013-33 zo 04. júna 2014 p o t v r d z u j e.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 1100301/1/467907/2013/4989 zo 04.10.2013, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Banská Bystrica č. 9601403/5/3219913/2013/Šta z 01.07.2013. Rozhodnutím Daňového úradu Banská Bystrica bol žalobcovi určený rozdiel dane z pridanej hodnoty v sume 167 480,55 € a znížený nadmerný odpočet na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie január 1995 zo sumy - 167 771,52 € na sumu - 290,97 €.

Krajský súd uviedol, že z administratívneho spisu zistil, že žalobca si uplatnil v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie január 1995 odpočet dane z pridanej hodnoty v sume 167 480,55 € z dvoch dodávateľských faktúr:

1/ č. 02/01/95 dodávateľa X. zo dňa 02.01.1995 za predaj autorských práv k využívaniu

technologického postupu úpravy mastenca na základe zmluvy o prevode vlastníckych a licenčných práv vynálezu medzi X. a žalobcom v sume 25 000 000,- Sk, z toho 25 % DPH 5 000 000,- Sk

a

2/ č. 01/01/95 dodávateľa X. zo dňa 02.01.1995 za predaj kancelárskeho nábytku a kancelárskej techniky v sume 227 594,- Sk, z toho 25 % DPH 45 519,- Sk.

Správca dane vo veci rozhodol rozhodnutím č. 851/230/47968/2008/Par dňa 15.07.2008 tak, že v zmysle § 15 ods. 14 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o správe daní) žalobcovi znížil nadmerný odpočet dane v daňovom priznaní za obdobie január 1995 o sumu 5 045 519,- Sk (167 480,54 €) a bol mu priznaný nadmerný odpočet v sume 8 766,- Sk (290,97 €). Nadmerný odpočet mu nepriznal s poukazom na ustanovenia § 18 ods. 1 a § 18 ods. 3 zákona č. 222/1992 Z. z. o dani z pridanej hodnoty, pričom vychádzal zo zistení v priebehu daňovej kontroly, z predložených dokladov od žalobcu, z vyjadrenia dodávateľa žalobcu X.. a z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4To/96/2004 zo dňa 14.06.2005. Podľa správca dane žalobca nesplnil zákonné podmienky na uplatnenie odpočtu dane z pridanej hodnoty z faktúry č. 02/01/95 zo dňa 02.01.1995 a z faktúry č. 01/01/95 zo dňa 01.01.1995, obidve od dodávateľa X., pretože bolo preukázané, že ku kúpe práv a vecí uvedených vo faktúrach nedošlo.

Toto rozhodnutie správca dane ako prvostupňového správneho orgánu bolo potvrdené rozhodnutím žalovaného č. I/221/16506-93899/2008/990325-r zo dňa 06.04.2009. Voči rozhodnutiam podal žalobca žalobu, o ktorej rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom č. k. 23S/71/2009-39 zo dňa 30.09.2009 tak, že žalobu žalobcu zamietol. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd rozsudkom sp. zn. 6Sžf/1/2010 zo dňa 21.04.2010 zmenil rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici tak, že rozhodnutie žalovaného č. I/221/16506-93899/2008/990325-r zo dňa 06.04.2009 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie pre nezrozumiteľnosť výroku rozhodnutia správneho orgánu - žalovaného, keď odvolací súd zistil, že žalovaný vo výroku napadnutého rozhodnutia uviedol „slovom“ nesprávne uvedenú sumu zníženého nadmerného odpočtu, čo malo za následok nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre neurčitosť a nezrozumiteľnosť výroku.

Po zrušení rozhodnutia Najvyšším súdom Slovenskej republiky žalovaný vo veci odvolania žalobcu opätovne konal a rozhodol rozhodnutím č. I/221/16506-66858/2010/990325-r zo dňa 26.05.2010. Týmto rozhodnutím žalovaný opätovne potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu zo dňa 15.07.2008, ktorým správca dane v zmysle § 15 ods. 14 zákona o správe daní znížil nadmerný odpočet uvedený v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie január 1995 o sumu 167 480,54 €. Žalovaný sa v rozhodnutí stotožnil s dôvodmi prvostupňového rozhodnutia zo dňa 15.07.2008 s tým, že vykonané dokazovanie preukázalo, že vecné plnenia z predložených faktúr nenastali, predložené dôkazy (faktúry) sa ukázali ako nedôveryhodné, vystavené bez reálneho podkladu. Deklarované dodania tovarov a služieb sa ukázali len ako formálne, pričom k vecnému plneniu nedošlo. V tejto súvislosti poukázal žalovaný na výpoveď X. spísanú do zápisnice o ústnom pojednávaní na Daňovom úrade v Martine 15.05.1995 a na Daňovom úrade v Rimavskej Sobote, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3T/25/00 zo dňa 19.08.2004, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4To/96/2004 zo dňa 14.06.2005, vylučok svedka X. na Okresnom súde v Banskej Bystrici sp. zn. PV 810/96.

Aj proti tomuto rozhodnutiu žalovaného zo dňa 26.05.2010 podal žalobca žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia. O žalobe rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom sp. zn. 23S/80/2010 dňa 15.12.2010 tak, že rozhodnutie žalovaného zo dňa 26.05.2010, ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu zo dňa 15.07.2008 zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. a vrátil vec na ďalšie konanie. Žalobca v žalobe tvrdil, že vo veci kontroly za zdaňovacie obdobie január 1995 bolo už raz právoplatne rozhodnuté, keďže už existoval právoplatný dodatočný platobný výmer č. 851/23/4715/95/386 zo dňa 24.10.1995, existovalo aj rozhodnutie o uložení pokuty č. 851/23/4716/95/306 zo dňa 24.10.1995 a protokol z čiastkovej kontroly nadmerného odpočtu dane za január 1995 zo dňa 24.10.1995, čo považoval žalobca za prekážku veci rozhodnutej a preto už žalovaný ani správca dane neboli oprávnení vydať nové rozhodnutia týkajúce sa tej istej veci. Podľa odôvodnenia

rozhodnutia krajského súdu sp. zn. 23S/80/2010, v danom prípade bol zistený rozpor medzi tvrdeniami žalobcu a žalovaného v súvislosti s vydaním rozhodnutí zo dňa 24.10.1995, preto pre účely vysvetlenia postupu správcu dane pri vydávaní predmetných rozhodnutí a protokolu z roku 1995 bolo potrebné vypočítať svedkov navrhovaných žalobcom a taktiež vypočítať konateľa spoločnosti s tým, že správny orgán musí zadovážiť aj prípadne iné dôkazy a vychádzať aj z obsahu trestného spisu. Taktiež mal žalovaný objasniť a preukázať skutočnosť ohľadne nadobudnutia, resp. nenadobudnutia právoplatnosti rozhodnutí z roku 1995. Po zrušujúcom rozsudku krajského súdu sp. zn. 23S/80/2010 zo dňa 15.12.2010 správca dane rozhodnutím zo dňa 01.07.2013 opätovne určil žalobcovi rozdiel na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie január 1995 v sume 167 480,55 € a toto rozhodnutie potvrdil žalovaný rozhodnutím zo dňa 04.10.2013.

Z obsahu správneho spisu, ako aj z obsahu odôvodnení rozhodnutí žalovaného vyplynulo, že po zrušujúcom rozhodnutí krajského súdu vo veci 23S/80/2010 žalovaný vykonal obsiahle dokazovanie (vypočítanie pracovníkov správcu dane, konateľa a právneho zástupcu žalobcu, zisťovanie od orgánov činných v trestnom konaní, nahliadnutie do trestného spisu) a na rozdiel od predchádzajúceho súdneho konania vo veci preskúmania rozhodnutí doložil súdu aj originál správneho spisu. Súd sa nestotožnil s námietkou žalobcu prekážky rozhodnutej veci. V správnom spise sa síce nachádzajú dokumenty (platobný výmer č. 851/23/4715/95/386 zo dňa 24.10.1995, rozhodnutie o uložení pokuty č. 851/23/4716/95/386 zo dňa 24.10.1995 a protokol z čiastkovej kontroly nadmerného odpočtu zo dňa 24.10.1995) a sú opatrené pečiatkou Daňového úradu II. Banská Bystrica s podpisom riaditeľky, avšak nenachádzajú sa v ňom žiadne dôkazy a doručení uvedených rozhodnutí žalobcovi ani poznámka o doručení. V spise sa nenachádzajú ani prípadné odvolania podané proti uvedeným rozhodnutiam, aj keď žalobca tvrdil, že s nimi nesúhlasil. Na uvedených dokumentoch nie je poznačená poznámka vo veci odmietnutia prevzatia. Uvedené rozhodnutia nie sú označené ani doložkou právoplatnosti, pričom na ich základe nedošlo ani k vykonávaciemu konaniu zo strany správcu dane. Nemohlo ísť preto o riadne rozhodnutia vo veci. Súd považoval za hodnoverné vysvetlenie žalovaného ohľadne vydania predmetných „rozhodnutí“ zo dňa 24.10.1995, že išlo o dokumenty, ktoré boli vydané z dôvodu predbežného vyčíslenia škody v súvislosti s podaným podnetom a šetrením pred orgánmi činnými v trestnom konaní. Uvedené sa týka aj protokolu z čiastkovej kontroly nadmerného odpočtu DPH za január 1995 s dátumom 24.10.1995, č. 851/23/4714/95/386, protokol však nie je rozhodnutím, ktoré by malo spôsobiť prekážku veci rozhodnutej. Predmetný protokol podľa názoru súdu nemožno považovať za platný pre účely daňového konania, keďže z neho nevyplýva, že došlo k oboznamovaniu žalobcu s jeho obsahom, nebol mu doručený ani doručovaný a nie je na ňom poznačená poznámka o odmietnutí osobného prevzatia.

Pokiaľ ide o dôkaz č. 1 predložený žalobcom k odvolaniu - list Daňového úradu Banská Bystrica I. zo dňa 03.06.1999 adresovaný Okresnému súdu Banská Bystrica ku sp. zn. 16C/116/96 (strana 6 vyjadrenia žalovaného), krajský súd uviedol, že tento list mohol vychádzať z nesprávneho a nedostatočného zistenia obsahu spisu novým miestne príslušným správcom dane - Daňovým úradom Banská Bystrica I.

Krajský súd uviedol, že čo sa týka vecnej stránky rozhodnutí, po preskúmaní veci zastáva rovnaké stanovisko ako daňové orgány a to že žalobca neunesol dôkazné bremeno, keď síce predložil dodávateľské faktúry č. 01/01/95 a č. 02/01/95, obidve z 02.01.1995 od dodávateľa X., avšak vierohodným spôsobom nebolo preukázané, že na základe predložených faktúr došlo skutočne ku kúpe kancelárskeho nábytku a kancelárskej techniky a ku kúpe autorských práv využívania technologického postupu na úpravu masťenca. Vykonaným dokazovaním a preverovaním zo strany správnych orgánov sa nepotvrdilo, že faktúry vystavil a dostal za ne zaplatené dodávateľ X.. Krajský súd v tejto súvislosti poukázal na odôvodnenie svojho predchádzajúceho rozhodnutia v tejto istej veci sp. zn. 23S/115/2009 zo dňa 10.03.2010, ktoré bolo zmenené rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžf/1/2010 zo dňa 21.04.2010 iba z formálnych dôvodov.

Krajský súd nemohol prihliadnuť ani na námietku prekročenia lehoty na vykonanie kontroly, ktorú vzniesol žalobca iba na pojednávaní dňa 04.06.2014 a neuplatňoval ju v žalobe. Taktiež neprihliadal na

všeobecne a nekonkrétne označené námietky v žalobe, keď žalobca odkazoval na všetky doterajšie tvrdenia, vyjadrenia a argumenty priebehu doterajšieho správneho konania, trestného konania sp. zn. 3T/25/2000 a konania na ochranu osobnosti pred Okresným súdom Banská Bystrica sp. zn. 16C/116/1995 a 16C/141/1996. Súd nie je totiž pokračovateľom správneho konania a predmetom súdneho prieskumu môžu byť len námietky vznesené v žalobe, ktoré boli zároveň uplatnené aj v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu.

Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom uviedol, že krajský súd nesprávne posúdil v zmysle zákona dôvody pominutia prekážok na pokračovanie daňovej kontroly, ktoré sú uvedené v rozhodnutiach daňového úradu o prerušení daňovej kontroly zo dňa 19.05.1995 a 21.06.2005 a v rozhodnutí žalovaného o prerušení daňovej kontroly zo dňa 31.07.1996, nakoľko z týchto rozhodnutí nevyplýva to, že by daňová kontrola mala byť prerušená do skončenia trestného konania. Podľa jeho názoru krajský súd nesprávne posúdil význam prílohy č. 3 k odvolaniu proti rozhodnutiu daňového úradu zo dňa 01.07.2013. Daňové orgány vrátane žalovaného aj súdy vo veci nezistovali v zmysle „šiestej smernice“ (Smernice Rady 77/388/EHS zo 17.05.1977) a túto nevykladali eurokomformným spôsobom v zmysle „Asociačnej dohody“. Zdôraznil, že v danej veci sa u vystaviteľa faktúry nedalo predpokladať, že z prijatých platieb neodvedie DPH a že sa spojí s ľuďmi, ktorí chceli prevádzané práva „ukradnúť pre seba“ a že zrealizované plnenie poprie za účelom získania predmetného práva pre iný subjekt. V odvolaní poukázal na skutočnosti, s ktorými sa podľa jeho názoru orgány činné v trestnom konaní riadne nevyporiadali. Ďalej uviedol, že postup krajského súdu je účelový a tendenčný v prospech správcu dane a zároveň je v rozpore s vlastným predchádzajúcim rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici v tejto veci, kde krajský súd uložil správnym orgánom povinnosť vykonať dôkazy, ktoré vykonané neboli a teraz sám upúšťa od potreby vykonania týchto dôkazov. Neakceptoval stanovisko krajského súdu, že protokol aj rozhodnutia zo dňa 24.10.1995 boli dokumentmi, ktoré boli vraj vydané z dôvodu predbežného vyčíslenia škody. Takýto postup pri posudzovaní dokumentov je nesprávny a nezákonný. Na záver poukázal na to, že správne orgány ani krajský súd sa vôbec nevyporiadali s otázkou prekročenia lehoty na výkon daňovej kontroly a krajský súd to zdôvodnil tým, že v žalobe nebola táto otázka namietaná. Zdôraznil, že táto námietka bola vznesená už v správnom konaní a mal za to, že krajský súd pochybil, ak sa ňou ex offi nezaoberal. Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alternatívne aby zmenil rozsudok krajského súdu tak, že zruší rozhodnutie žalovaného, ako aj prvostupňové správne rozhodnutie a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie.

K podanému odvolaniu sa písomne vyjadril žalovaný a uviedol, že trvá na tom, že sa vypořiadal so všetkými námietkami žalobcu v napadnutom rozhodnutí ako aj v rozhodnutí prvostupňového správneho orgánu. Podľa jeho názoru krajský súd dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Na základe uvedeného navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu potvrdil.

Dňom 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) upravujúci v zmysle § 1 a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve, b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

Odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov (§ 492 ods. 2 SSP).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.) a po tom, ako bolo oznámenie o verejnom vyhlásení rozhodnutia zverejnené najmenej 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk, rozsudok verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil a súčasne odkazuje na jeho podrobné dôvody vo vzťahu ku všetkým dôvodom podaného odvolania, s ktorými sa krajský súd náležite po stránke skutkovej aj právnej vypořiadal. Najvyšší súd Slovenskej republiky nevidí dôvod na zopakovanie vecne správnych dôvodov rozsudku krajského súdu.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. Najvyšší súd Slovenskej republiky len doplní dôvody rozsudku krajského súdu nasledovne:

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalob prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Na vady konania pred správnym orgánom sa prihliada, len ak vzniknuté vady mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 Os.p.).

Odvolačiaci súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne (§ 219 ods. 1 O.s.p.).

V daňovom konaní sa postupuje v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných osôb zúčastnených v daňovom konaní (§ 2 ods. 1 zákona o správe daní).

Správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo (§ 2 ods. 3 zákona o správe daní).

Pri uplatňovaní daňových predpisov v daňovom konaní sa berie do úvahy vždy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre určenie alebo vybratie dane (§ 2 ods. 6 zákona o správe daní).

Daňovou kontrolou zamestnanec správcu dane zisťuje alebo preveruje základ dane alebo iné skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti, a to u daňového subjektu alebo na mieste, kde to účel kontroly vyžaduje. Daňová kontrola sa vykonáva v rozsahu, ktorý je nevyhnutne potrebný na dosiahnutie účelu podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu. Za daňovú kontrolu sa považuje aj kontrola oprávnenosti vrátenia dane alebo kontrola na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu podľa osobitného zákona, alebo kontrola uplatnenia daňového bonusu podľa osobitného zákona, alebo kontrola použitia tovaru oslobodeného od dane podľa osobitných zákonov (§ 15 ods. 1 zákona o správe daní).

Kontrolovaný daňový subjekt môže do dňa doručenia výzvy podľa odseku 10 uplatniť u správcu dane námietku proti postupu zamestnanca správcu dane pri výkone daňovej kontroly. Námietky vybavuje zamestnanec správcu dane najbližšie nadriadený tomu zamestnancovi, voči ktorému smerujú. Tento nadriadený zamestnanec námietke vyhovie a zabezpečí nápravu alebo kontrolovanému daňovému subjektu oznámi písomne dôvody, pre ktoré nemožno námietke vyhovieť. Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie (§ 15 ods. 8 zákona o správe daní).

Právne úkony a ich účinky pri správe daní, ktoré nastali do účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované (§ 165 ods. 1 zákon č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov - ďalej len daňového poriadku).

Daňové konania začaté a právoplatne neukončené pred účinnosťou tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov (§ 165 ods. 2 vety prvej pred bodkočiarkou daňového poriadku).

Predmetom daného odvolacieho konania bolo preveriť zákonnosť žalobcom namietaného procesného

postupu správcu dane v súvislosti s výkonom daňovej kontroly oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu na DPH.

K žalobcom namietanému nedostatočne zistenému skutkovému stavu Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že zásada objektívnej pravdy ovládajúca daňové konanie nepredstavuje absolútnu povinnosť správcu dane viesť dokazovanie dovtedy, pokiaľ sa bez pochyb nepreukáže a nepotvrdia tvrdenia daňového subjektu ohľadne ním v daňovom priznaní uvádzané. Dokazovanie zo strany správcu dane slúži na následnú verifikáciu skutočností a dokladov predkladaných daňovým subjektom, keďže v rámci správy daní (§ 1a písm. c/ zákona o správe daní) a prostredníctvom inštitútu daňovej kontroly správca dane preveruje základ dane alebo iné skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane (§ 15 ods. 1 zákona o správe daní), v danom prípade nároku na vrátenie nadmerného odpočtu. Preto je na správcovi dane vykonávaným dokazovanie a jeho úvaha, aké dôkazy vykoná, akým spôsobom dokazovanie doplní, akú hodnovernosť, dôkaznú silu a schopnosť zvrátiť závery vyplývajúce z realizovaného dokazovania z nich vyvodí a to predovšetkým s prihliadnutím na skutočnosti a dôkazy vyplývajúce zo zistení, ktoré už má správca dane v priebehu konania k dispozícii (§ 2 ods. 3 zákona o správe daní v spojení s § 29 ods. 1 a 2 citovaného zákona). Z obsahu odôvodnenia preskúvaných rozhodnutí vyplýva, že daňové orgány oboch stupňov sa s návrhom žalobcu na doplnenie dokazovania náležite vypořádali a uviedli dôvod, pre ktorý by ďalšie výsledky dokazovania vo svetle už získaných zistení nemali vplyv na priaznivejšie vyhodnotenie skutkového stavu.

Z obsahu spisového materiálu, súčasťou ktorého je i administratívny spis žalovaného, je nesporné, že krajský súd sa pri svojom rozhodovaní náležite vypořádal so všetkými relevantnými námietkami uvedenými v žalobe. Obsahom administratívneho spisu bolo v súdnom preskúvanom konaní preukázané, že vykonané dokazovanie bolo náležite vyhodnotené a v hodnotení dôkazov tak ako krajský súd ani najvyšší súd nezistil právne pochybenia ani logické nesprávnosti ani takú vadu konania, ktorá by mala vplyv na zákonnosť preskúvaného rozhodnutia. Za týchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného bolo i podľa názoru najvyššieho súdu vydané na základe dostatočne zisteného skutočného stavu. Preto ak krajský súd dospel k právnomu záveru totožnému so záverom správnych orgánov oboch stupňov a rozhodol, že preskúvanými rozhodnutiami žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcu, tento jeho názor považoval aj odvolací súd, z dôvodov uvedených vyššie, za správny. Po preskúmaní predloženého spisového materiálu a postupu a rozhodnutia krajského súdu najvyšší súd dospel k záveru, že krajský súd dostatočne podrobne a presne zistil skutkový stav a vypořádal sa so všetkými relevantnými námietkami žalobcu.

Skutočnosti, ktorými žalobca v odvolaní spochybňoval predmetné rozhodnutie krajského súdu, neboli zistené v odvolacom konaní. Tieto boli vo veľkej časti totožné s námietkami, ktoré žalobca namietal už v prvostupňovom konaní a s ktorými sa krajský súd náležite vypořádal.

K žalobcom uvedenej námietke, že súd by mal na dĺžku daňovej kontroly a jej prekročenie prihliadať ex offo a nie je podstatné, že nebola uvedená v žalobe, Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že zo žaloby musí mať súd jasné a zrozumiteľné, aké žalobné dôvody uvádza žalobca na podporu svojho tvrdenia, že bol dotknutý na svojich právach. Súdnem nemôže z vlastnej iniciatívy za žalobcu nahradiť žalobné dôvody ani sám nevyhľadávať ďalšie možné vady napadnutého rozhodnutia. Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné upozorniť, že úprava konania v správnom súdnictve je striktnejšia než všeobecná úprava občianskeho súdneho konania a žaloba v správnom súdnictve vymedzuje nielen rozsah preskúvania napadnutého rozhodnutia, ale aj dôvody jeho tvrdenej nezákonnosti.

Vzhľadom na okolnosti prípadu, ako i výsledky vykonaného dokazovania vyplývajúce z obsahu administratívneho spisu, nemožno prisvedčiť obrane žalobcu spočívajúcej len v poukaze na dodatočne uplatňované námietky proti procesným pochybeniam.

So zreteľom aj na dôvody vyššie uvedené sa Najvyšší súd Slovenskej republiky v celom rozsahu stotožnil so skutkovými ako aj právnymi závermi krajského súdu a jeho rozhodnutie ako vecne správne

podľa 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. a § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle ustanovenia § 224 ods. 1 a § 250k ods. 1 O.s.p., keď neúspešnému žalobcovi náhradu trov konania nepriznal a žalovanému náhrada trov odvolacieho konania neprináleží.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.